Ч. 194. Пятниця 30 серпня (12 вересня) 1902. Рік XII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і грецких сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

В справі папского ювилею.

На запросини Впреосьв. Митрополита Шептицкого зібрало ся у Львові в понеділок дня 8 вересня в семинарицкій авли звиж 150 осіб з духовної і сьвітскої інтеліґенциї, щоби остаточно порішити справу обходу 25 літного сбходу папи Льва XIII.

Збори розпочали ся о год. $3^1/_2$. О. митрополит забрав слово і пояснив ціль зборів і поїздки до Риму. Час 24-літного понтифікату папи Льва XIII. зобовязав Русинів не одним до симпатиї і вдяки для его сьвятої особи. Тут навів о. митрополит всї ті події за час управи Церквою сьв. Отця, які причинили ся до блеску і автономії восточних церков та для нас, як Славян мають велику національно-церковну вагу.

На секретарів покликав о. митрополит оо. Лежогубского і Рудовича, а слова уділив о. Пюркови в цїли справозданя з діяльности комітету.

Засідань комітету було 3; уложено проґраму і ухвалено засади адреси, які полягають на 1) висказаню гомаґії, 2) вичисленю добродійств, яких дізнали Русини, 3) зазначеню бажаня в справі американьскої церкви. Кромі адреси предложить ся ще в окремім мемориялї основно умотивовані всї бажаня.

Що-до поїздки до Риму, то она відбуде ся 21 жовтня с. р. Дорога і кошти ще докладно не означені, але комітет руководить ся двома взглядами: щоби дорога була як найкоротша, а кошти як найменші. Отже буде їхати ся через Стрий — Лавочне — Пешт — Фіюме — Анкону — Рим.

Кошти подорожи ще не устален, але в приближеню буде коштувати подорож туди і назад III. кл. 45 зр., II. кл. 70 зр., I. кл. 90 зр. Кошт удержаня в Римі буде виносити по 4 К і 8 К денно разом з мешканем і харчем, а побут обчислений на 6—8 днів. До сего часу вчислений вже і день авдиенциї у сьв. Отця, де путники зложать також дар любови галицкої Руси, о скілько до того часу напливуть жертви на сю ціль.

По повороті з Риму, комітет ухвалив відбути у Львові: а) Богослужене, б) академію, в) концерт платний для інтеліґенциї, г) концерт безплатний для загалу; на провінциї було би також пожаданим всюди відправити богослужене з проповідию і урядити концерт з відчитом.

По відчитаню сего справозданя з діяльности комітету розвинула ся ширша дискусия, в якій забрали слово проф. Білецкий, о. Таначкевич, Штогрин, Бартошевский, Ревакович, оо. Гірняк, Бачиньский, Громницкий і Стефанович. По виясненях о. Бартошевского, котрий відчитав уложений вже проект адреси до Папи і подав основи мемориялу, згоджено ся вповні і одноголосно на предложені комітетом ухвали з тим лише додатком, щоби в адресі був заповіджений мемориял, а сам мемориял виповнений вже до часу поїздки, так, щоби путники привезли его з собою до Риму. Після пояснень о. Бартошевского зібрано вже материяли до мемориялу в тім напрямі, щоби задля додания поваги і блеску нашій Церкві просити 1) о зворот тих прав патриярхальних львівскій митрополії, які она одідичила як наслідниця київских митрополитів 2) припнятя до кардинальскої колеґії одного з руских епископів 3) аби кождий сьвященик, що зломить конкордию, ipso facto підпадав суспензиї 4) установленя 2 епископів в Америці с. є. в Канаді і Парані, а на разі двох делеґатів з епископскими правами.

О. митрополит пояснив з черги, що его бажанем є, щоби рішеня зборів були поважною маніфестациєю нашої 'правовірности і привязаня до апостольского престола, а ходить о те, щоби сею думкою одушевив ся цілий руский загал. Відтак піддав поодинокі точки проґрами ювилейного обходу під голосоване. Збори ухвалили одноголосно поїздку до Риму, а так само вручене адреси і мемориялу і вкінци по пово-

ДОБРЕ ДІЛО.

(З ческого — Сьвятополка Чеха.)

Я добродушний, — щож я тому винен? Оногди їду я собі лісом, що краю не має, підчас сибірскої метелиці. Все довкола біле; як білі зубаті плахти, висить галузє при смаглявих пнях, та відріжняє ся лише яснійшою білостию від дальшого блідшого тла. Перед нами біла дорога, з гори валить снігом, з низу мете сніговица; а зимна заверюха гуде і жене тобі все просто в очи.

Аж мені жаль було Мартина на кізлї. Він діставав ту сніжну одежу просто з першої руки, виглядав як купа снігу, а лише уха, вистаючі трохи понад міру, червоніли ся, як коралї у индика. Однак милосердіє уступило гнеть перед моральним пересьвідченєм, що стоїцкий дух Мартина відпирав по геройски люті напади бурі, а радше розкошув ся тепер теплом коло печи, запахом вепровини і милим усьміхом склепової дівчини, в котрій любив ся платонічно.

Та що нас обходять приватні сторони житя Мартина, гляньмо радше на его публичну діяльність. В тім обсягу ділання, яко візник, був то хлопець єдиний. Коли би провідіне, замість на високім кізлї моеї старосьвіцкої ляндари, посадило его було припадком на престолї, то вірте мені, що істория була би зачислила его межи найславнійших тиранів. Коли замкнув за мною дверці повозу, то я приходив до пересьвідченя, що мов пановане над ним устає, а натомість я стаю ся в руці его мертвим орудем, куклою. Скорість їзди, скручуване і надїзджуване, попаси, відношене, або спускане буди, коротко сказавши: всї подробиці їзди усунено з під моеї власти. Однак я зносив радо сю тиранію з козла, бо я мав необмежене довірє до фірманьского таланту Мартина. Ба, менї здавало ся навіть, що лише сильна воля его держить сяк-так в купі сю масу старого зеліза і сплїснілої шкіри, а коли би він відняв свою правицю, то все було би розсипало ся на порох.

Мушу щиро признати ся до того, що хоть величезний кожух, величезні чоботи і цїла купа коців окружали мене панциром против зимна, з котрого лише очи через малу шпарку межи берегом баранкової шапки а піднесеного ковнїра, визирали на ту білу пустиню, — хоть піднесена буда і хребет Мартина мов щит хоронили мене перед метелицею, то таки мимо того всего дух мій враз з Мартиновим духом перегнав в лету білогривих конний, і давно вже радував ся в теплій хатї в заїздї, разом з веселими товаришами. Легкі черевички елеґантских русалок сунуть ся з шелестом над нами в осьвітленій сали, а ми, старі сафандули, з оловом в ногах, сидимо в низу в задимленій комнаті коло стола, куримо, що най Пан Біг боронить, цмокаємо язиком, коли тілько потягнемо з високих склянок, витягнемо на верх старі, давно заржавілі дотепи, і сьмієм ся до розпуку зі старих студентских збитків, котрі всї уміємо уже на память.

За кождим разом кінчить ся те все трема картами в руці і бренькотом ставок на столї, бо і щож иншого робити? Дейж би ми, селяни, засипані снігом медведі, могли собі погуляти, як не у повітовім місточку, при заїздї раз на місяць.

Я мав властиво нині ще щось иншого на серцю. Мушу зрадили, що пишу верші і що ті верші вдають ся менї дуже добре. Коли так часом з вечера сиджу собі в темній хатї, на дворі гуде заверуха і в комині свище, на божім сьвітї мертво і пусто, кіт в рнотить молитву на припічку, мій любий ангелок, мала Ольга, жива памятка по більшій Ользї, що спочиває там на засипанім сільским кладовищи, дивить ся на мене великими задумчивими очима — в таких хвилях рука хапає за перо, і оно довго в ніч бігає по папери.

Як раз день перед тим пригадав я собі живійше, як коли инди, Ольгу на кладовищи, і любійше, як коли инди, поцілював Ольгу, що сиділа на стільчику коло моїх ніг. Наслїдком того зворушеня була баляда домова: „В обіймах снігу“.

Радо ділю ся з кождою своєю працею, хто лише розуміє ся на тім, і я думаю не без рациї, що жаден з моїх читачів не перескочить з нехітю тих віршів, в котрих подам коротко зміст сеї баляди.

Осиротіла дівчина утікає з хати чужих людий, котрі над нею знущали ся, в сніжну пустиню летить як птичка, ледви знати на снігу слід еї дрібненьких босих ноженят. Забігла далеко аж до високої ялиці, котра серед білого і широкого поля взносила свій зубатий

роті устроєнє богослужень, концертів і академії, взглядно відчитів як у Львові, так на провінциї.

З огляду, що короткий час на виготовлене меморияду буде вимагати інтензивної і гуртової праці, на жаданє о. Бартошевского вибрано комісию для зредаґованя мемориялу з о. Бартошевского, Танячкевича, Негребецкого, проф. Білецкого, дра Левицкого Костя і пп. Мандибура, Цеглиньского, Іл. Огоновского.

Відтак вибрано комітети задля устроєня концерту і академії у Львові. взглядно ухвалено упросити неприсутних: пп. Шухевича Вол., др. Федака, Витошиньского, Людкевича і о. Красицкого, щоби заняли ся устроєнем концерту, і пп. Харкевича, др. Студиньского, о. Дольницкого, др. Мишковского, Хомишина, устроєнем академії.

При кінци зборів підніс був ще о. Стефанович сумнів, чи меморіял, уложений без директиви збору, буде зредаґований з достаточною правдою і силою, щоби зобразив справдішний стан нашої Церкви і відповідав задушевним бажаням нашого загалу, бо лише в такім случаю ся маніфестация з нагоди папского ювилею буде мала значінє для руского загалу, і потрафить єго одушевити. О. Бартошевский запевнив, що всї, піднесені о. Стефановичем квестиї найдуть відповідний ї рішучий вираз в пропамятнім письмі, та запропонував вибір о. Стефановича до комісиї задля уложеня мемориялу, що збори і приняли однодушно з вдоволенем.

На тім покінчили ся збори, а о. митрополит, подякувавши присутним за участь, закрив збори, зазначуючи, що однодушні ухвали зборів суть найлїпшим доказом однодушности цїлого руского народа.

Новинки.

Львів дня 11 го вересня 1902.

— З перемиской епархії. Презенти одержали оо.: Стецїв Лев на Беньkову вишню, Весоловский Ант. на Мацьковичі і Бованко Ант. на Добряни. — Канонїчно институовав ся на Жидню о. Сорокевич Іоан, а до канонїчної институциї завізвані оо.: Давидович Ем. на Тартаків, Попель Волод. на Арламівску Волю і Гичко Андрей на Шандровець. — В пропозицию на Любині, яворівского дек., приняті оо.: Макар Григорий, Кузьмак Мих., Негребецкий Юл., Сїнкевич Алекс. і Гойдиш Волод. — Завідательство в Вілках мазов. одержав о. Тустановский Льонгін, а сотрудництво в Раві рускій о. Городиньский Димитрий. — Увільнений від конкурсового іспиту о. Констанович Ем.

— Іспити кваліфікацийні для учителїв і учительок до шкіл народних розпічнуть ся перед ц. к. комісиєю екзамінацийною в Сокали дня 19 вересня письменні, а 23 вересня устні.

— Важне для катехитів і тих, що учать релиґії в народних школах. „Митроп. Ординарият подає до відомости (в ч. 10 „Архиєпархияльних Відомостий“), що о. Евгенїй Гузар, катехит мужеской учительской семинариї у Львові, уложив і видав дві части практичного провідника для катехитів. В першій части поясню є ся спосіб научаня дїтий в 1 і 2 степени науки, взглядно в 1 клясї народних шкіл, а в другій части поясню є ся предмет малого катехизма, призначений для 3 і 4 степеня науки, взглядно для 2 кляси народних шкіл. Поручає ся Вч. Духовеньству сю книжку яко практичне руководство при науці релиґії. — Набути можна обі части по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше — в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові“. Сими днями появить ся в розпродажи трета часть практичного провідника для катехитів, в котрій поясню є ся наука релиґії для 5 і 6 степеня науки, взглядно для 3 і 4 кляси народних шкіл. Сю третю часть можна буде набути рівнож в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. — Численні устні і письменні признаня, які автор сеї книжки від інтересованих одержав, як також скора розпродажа першої і другої части вказують наглядно на пекучу потребу і велику хосенність сеї книжки.

— В школї повитух (в будинку головного шпиталю) розпічнуть ся вписи кандидаток дня 8 жовтня і будуть тревати до 15 того місяця. На курс можуть бути приняті женщини, що ще не переступили 40 рік житя, а скоро незамужні, то лиш тоді, коли суть повнолїтні, т. е. мають скінчений 24 рік житя.

— За продаванє шкідливого мяса замкнено з припорученя судиї слїдчого Смоликовского до арешту різника Пейпу Каца і его сина Шльому. Кац як вже звістно, спроваджував до Львова мясо потайком, а в послїдних часах спровадив мясо з корови хорої на карбункул, а то було причиною, що її кількоро людий занятих у него в ятьах заразило ся карбункулом.

— Виділ кружка жіночого „філії руского товариства педаґогічного в Тернополи повідомляє отсим, що вечерок з танцями заповіджений на день 14-го с. м. в „Рускій Бесїдї“ в Тернополи, з причин від виділу не залежних, не відбуде ся.

— З Надвірняньщини пишуть нам: Дня 29 серпня с. р. в само полудне вибух огонь в хатї Лїбера в Цуцилові і знищив майже до тла хату зі всею знадобою, стайню і звезений материял будівельний. Шкода виносить 500 К і була обезпечена. — В тунелю коло Ямної випав з вагона в наслїдок власної неосторожности кондуктор манїпуляцийний Іван Кошулїньский, але лиш легко потовк ся.

— Загадочну справу мав рішати сими днями суд присяжних у Вінер Найштадт. В тамошній касї ощадности відобрав якийсь Есентер, властитель реальности, реставратор і боднар на книжочку щадничу 16.000 К. Касиер через неувагу виплатив єму о десять тисячів більше, отже 26.000 К. Скоро касиер спостеріг ся, післав зараз до Есентера возьного і просив его, щоби він звернув єму надвишку. Тимчасом Есентер заявив, що дістав лиш 16.000 К. Зроблена у него ревізия не виказала нїчого, мимо того, що не було сьвідків і що Есентер належить до найбогатїйших міщан у Вінер-Найштадт, суд присяжних признав его 11 голосами виновним і засудив его на 4 роки тяжкої вязниці та на зворот 10.000 К.

— Набив ся на ніж. Часами прийде таке нещасте, що й найбуйнїйша фантазия не годна би такого придумати. Таке стало ся оногди й у Відни на передмістю званім Маргаретен. Там мешкає пивничник Музика. Оногди приїхала его жінка із села, бо треба було записувати дїти до школи.

побілений снїгом верх, сама покинута, самітна, як та дівчина. Дві чорні ворони перелїтали понад ялицею, а дві сумні гадки над головою дитини, одна: що їй зимно, друга: що єї мама не приходить. А та мама лежала далеко з відси, глубоко під снїгом і під землею, в домовині з ялиці. Але дівча не знало про се нїчого; думало, що мама десь сховала ся, може в тих далеких чорних лїсах. І хухало від часу до часу в перемерзлі рученята і кликало від часу до часу: „Мамо, ходи, загрій мене“. Жалїбний голос летів морозним воздухом аж у лїси, галузь подавала єго галузи з тихим шумом, і він плив дальше, аж пробив снїг і землю, і дійшов до домовини з ялиці. І встала з могили душа матери і убрала ся в біленький снїг, і пішла відвідїти свою дитину. В біленький снїг убрала ся і діядем з лискучого леду вложила на снїжні кучері. Ясно біло летїла она у воздусї, з розложеними широко руками, з похиленою головою, за котрою маяли далеко снїжні коси. Прилетїла аж до тої самітної ялиці мов вихор скоро, і сказала: „Ось я, моя дитинко!“ А в тій хвили місяць осьвітив душу матери: тисячі іскор засіяло єї снїжну одежу, діядем з леду запалав діямантом, бліде лице засіяло сьвітлом небесним, а очи любовю.

— Ах, якаж ти гарна, мамунцю! — крикнуло дівча, сплескаючи в руки — мов ангел!

— І ти будеш такою — каже мати. — Коли виспиш ся уберу тебе у ясний снїжок, возьму тебе на руки і полетимо разом до тата.

Відтак усїла під деревом, взяла дитину на руки і вкрила єї білою полою своєї снїжної одежі, так, що лише шпаркою визирала з темного сховку. Склонила над дитиною сияючу голову і оповідала їй ті казки, котрими колись заколисувала єї, а котрим нема подібних на сьвітї. Заснула. Коли на другий день рано люди переходили тамтуди, побачили під ялицею велику купу снїгу, а під звисаючим галузєм маленьке личко дитини, що спочивало немов у перинї — і говорили собі, що она замерзла. А то мати закривала єї снїжними руками і оповідала найгарнїйші на сьвітї казки....

Отже таку то баляду написав я, вложив єї в пулярес і везу тепер до міста, щоби в відповідній хвили спитати ся о гадку приятеля, інжінера повітового, котрий розуміє ся на таких річах.

Прочуваючи будучі приємности, визираю собі на сьвіт шпаркою межи ковніром а шапкою на гостинець, аж нараз бачу в далечи перед собою черти якоїсь людскої стати, як ледви лїзе серед снїжної заверюхи. Термометер серця підносить ся відчас острої зими найвисше; я думаю, що і той, котрому нещасте ближнього не дуже лежить на серци, таки не зможе спинити зворушеня на вид змерзлих слїз і тремтячого від зимна тїла. Я взагалї був склонний до співчутя, а по тій зимовій баляді ще більше.

Що раз яснїйше я видів сего чоловіка серед снїжної метелиці: нараз мов би за помахом чародійної палички, він десь щез. Аж по хвили пересьвідчив ся я, як то стало ся.

З рова попри гостинця драпало ся щось подібне до чоловіка, окритого снїгом а дні на фіолетово закрашені руки, немило відбивали ся від снїгу, в котрім грязли розпростертими пальцями. Нараз все те скотило ся назад до рова і лише хмара мілкого снїгу підняла ся над тим місцем, де се запало ся. Бідачиско! Завіяний берег гостинця, котрого зовсїм не можна було розпізнати, усунув ся очевидно під єго ногами і запхав єго в місце нинї двічи не пожадане.

Вкінци видрапав ся на гору. Ми доїзджали до него. Боже, що за вид! Здавало ся, як би прикра природа зимова хотїла всї свої муки влити в сю одну людску стать, що цїлу свою нужду хотїла зібрати в тім однім образї, що серце розриває. От справдешна жертва нивідної заверухи. Уявіть собі старого, промерзлого чоловіка, з віджитим, поморщеним лицем, на котрім ніс препишною фіолетовою краскою перемагав ся з ухами і руками, а на місци бров і вусів трохи білого інею. Уявіть собі того чоловіка, як січе зубами і трясе ся на цїлім тїлї в подертих чоботах, в ясних лїтних штапах в двох лїтних сурдутах, з котрих спідний сягає аж по колїна кількома кінцями мов павутина і очевидно не має рукавів, бо великі змерзлі руки звисають до землї просто з верхного, коротшого сурдута, від котрого тороки сягають ледви по лікті. Уявіть собі до того, що на тій одежи всюди повно снїгу і що можна підозрівати що приповідка: „близша сорочка тїла як кожух“, зовсїм не дасть ся пристібити до него; — зважте те все а зрозумієте звідки я набрав відваги і крикнув:

— Мартине, стань!

Мартин показав невироблений профіль темно-червоного лиця, спокійного як лід; на нїм задрожали лише мясисті повіки, прикрашені білими соплями, і ще мясисті уста. Він їхав дальше.

Переїзджаємо кодо того нещасного, що стріпував снїг з себе, притім вдивив ся в мене вогкими, нелискучими очима, так жалїбно, що моя чоловіколюбність була подразнена до найбільшого степеня. Як роздразнений лев крикнув я до Мартина: Гей! чи чуєш ти? стань! Мартин зрозумів вагу хвилї, знав мої слабі сторони і не сподівав ся нїчого доброго з того пристанку коло самого властителя лїтних пантальонів. Отже обернув ся цїлим лицем до мене і всю суворість тираньского характеру зібрав в однім погляді, а всю мораль-

В полудне около пів до 12 год. післала Музика свого семилітного сипка Фердинанда по обід до недалекої реставрациї. Хлопець побіг до реставрацийної кухні дорогою, котру добре знав і мусів переходити через вузкі, досить темні сіни. Нещасте хотіло, що в сінех стояла кухарка і держала острий кінчастий ніж в руці. Хлопчина біг добре звістною єму дорогою, як звичайно дитина, так борзо а притім байдужно і необачно, що з цілої сили влетів на служницю і вбив ся на ніж, котрий она держала в руці. Ніж пробив грудь дитині і вбив ся просто в само серце, як би то хтось виміряв. Кухарка ледви жива зі страху наробила крику; збігли ся люди, приїхали лікарі зі стациї ратункової, але все вже було без потреби, бо дитина лежала нежива. Дали знати й нещасливій матери, а та як прибігла і побачила свою дитину, так і зараз зімліла та впала як нежива на землю. Лікар ледви відтер еї, а відтак треба еї було занести домів, бо не годна вже була сама зайти. Кухарка, що мимо волї стала ся причиною смерти дитини, називає ся Марія Курка і має 30 літ. Она ходила до ледівні з ножем укроїти солонини і хотіла через вузкі сіни вийти знов на подвіре, коли нараз надбіг хлопець і вбив ся на ніж. Ся пригода нехай буде наукою, як осторожні повинні бути ті, що держать ніж або якийсь иньший острий знаряд в руції.

— **Шукай вітра в поли.** Кількох купців віденьских зробили оногди донесене до прокураториї, що якийсь дурисьвіт витуманив від них всілякі товари на більшу суму. Стара істория, а мимо того люди все ще дають ся на ню ловити: Від якогось часу вештав ся по Відни якийсь молодий панич в уніформі заступника офіцира, заходив до всіляких склепів і купував без гроший та вишукував собі лихварів, від котрих позичав гроші, розуміє ся на великі проценти. Всюди лишав свої візитні карти з ґрафскою короною і підписом „Ґраф Юрий Залуский де Іуноча". Щоби ще більше переконати людей, що він таки справдешний ґраф Залуский, то ще й держав у себе на столї якусь музичну композицию присьвячену якимсь угорским музиком, Дечеєм ґрафови Залускому. Отже той ґраф і заступник офіцира купував меблї, дорогоцінности, годинники і т. п. позичав гроші що найменше 2.000 К і при таких нагодах розповідав, що він має дуже богату родину, що его батько єсть полковником і командантом в Единбурзі на Угорщині та що він заявив одному з тутешних адвокатів, що готов платити довги за сина. Вірителї ходили до того адвоката а він показав їм лист, котрий одержав був від якогось полковника в Единбурзї. Отже вірителї були спокійні і позичали ще більше, а пан заступник офіцира авансував вже на офіцира і гуляв по Відни в офіцирскім одіню. Аж коли перебрав вже тілько у вірителів, що тоті зачали непокоїти ся і не хотіли нічого давати, пан ґраф десь щез а дальше доходжене показало, що то був лиш простий дурисьвіт. В Единбурзї не було ніякого ні полковника ні ґрафа Залуского, лиш здаєсь якийсь спільник мантія, котрий удаючи батка писав листи. Тимчасом пан ґраф забравши ще перстенї від доньки одного з вірителів щез без слїду, а легковірні можуть собі тепер сказати: Шукай вітра в поли.

Телеґрами.

Шашвар 11 вересня. Цїсар прибуде сюди нинї, о годинї 2-ій по полудни на маневри, і повитає на двірци німецкого наслїдника престола, котрий приїде о годинї $3^3/_4$.

Відень 11 вересня. Вчера по заупокійнім богослуженю за бл. п. Цїсареву Єлисавету, відбула ся нарада мінїстрів, на котрій президент угорского кабінету обговорював австро-угорску угоду. Найблизша нарада мінїстрів відбуде ся в суботу.

Відень 11 вересня. Нові вибори до деяких краєвих соймів мають відбути ся в місяци жовтни.

Зонненбурґ 11 вересня. Наслїдник німецкого престола Фридрих Вільгельм поїхав через Вроцлав до Угорщини на цїсарскі маневри.

Петербург 11 вересня. Після урядового справозданя, було в одесї від 10 червня до 10 вересня 17 случаїв джуми. Послїдними днями занедужали знов дві особи на ту пошесть.

Льондон 11 вересня. Оголошено урядове справоздане о конференциї бурских ґенералів з мінїстром Чемберленом. По конференциї ґенерали від'їхали до Голяндиї. Чемберлен не пристав на їх жаданя.

Курс львівский.

Дня 11-ого вересня 1902		платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		536·	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		340·—	360 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		565·—	575 —
Акциї гарбарнї Ряшів		—·—	100 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		—·—	350 —
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		95 80	96·50
Банку гіпот. 5% преміов.		109·70	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%		100·—	—·—
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.		101·20	101·90
4% листи застав. Банку краєв. .		97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .		96·50	97·20
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.		96·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		96·20	96·90
III. Обліґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		99·—	99·70
Обліґи ком. Банку кр. 5% II ем.		102·30	103·—
„ „ „ „ $4^1/_2$ %		100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		96·80	97·50
Позичка краєв. з 1873 по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		97·—	97·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.		94·30	95·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		73·—	78·—
Міста Станиславова		—·—	— —
Австр. черв. хреста	Курс віденьский	54 70	55·70
Угорск. черв. хреста		27·50	28.50
Іт. черв. хрес. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.		76·—	79.—
Базиліка 10. К		19·40	20.40
Joszif 4 K.		8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.		9·50	11.—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·22	11·34
Рубель паперовий		2·52	2·54
100 марок німецких		117·10	117·80
Доляр америк.		4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ну знеохоту в замітці: Чей не станемо збирати людий по дорозї?

Але чоловіколюбність змінила мене в тигра. Я підняв ся нагло, як схоплю его за ковнір, як крикну: Мовчи і стань!

Мартин побачив, що нема ради, здвигнув плечима, як би хотів умити руки від всякої відповіди за наслїдки, і станув. Мученик зими пізнав видко, що коли повіз нараз станув, то се певно задля него; отже підійшов близше з капелюхом в руцї.

— А ви куди? — питаю его ласкаво.

А він трясе ся на цїлім тїлї і каже, що до повітового міста. Туди і ми їхали.

— То сїдайте з нами! — кажу — Поганий час. Мартине є там місце на козлї?

Не знаю яким способом Мартин і его кожух зробили ся нараз такі широкі, але то певно, що цїлий козел був так повний, що нїгде голку запхати.

— Або сядьте собі радше тут у повозї! і показую місце напротив себе.

— Але якжеж менї... — стогне бідачиско, радує ся і дивує ся, а з очей так і видко невимовну вдяку.

— Ну-ну сїдайте лише та загорніть ся в сей коц.

Той кланяє ся безнастанно і сїдає в повіз, а очевидно старає ся щоби менї не зробити невигоди. Мартин надув горішну губу і примкнувши повіки дивив ся з гори на бідака як той лїз на повіз, а коли завинув ся в коц, він обернув до нас згірдно відворотну сторону медалю і для полекші серця сплюнув енерґічно під колеса.

Ми їхали дальше. — Тай кріпкий же мороз! — каже новий пасажир, закриваючи волохатим коцом руки і ноги.

— Справдї, мов сибірска метелиця! — потакую єму.

Ми замовкли, та приглядали ся собі взаїмно. Я собі мужчина в цьвітї віку, а люди кажуть, що виглядаю знаменито: а коли взяти до того верству фланелї на менї, зимову одежу, пальтот, старий плащ, чоботи, баранкову шапку, величезне футро і купу коців, то очевидно при моїм природнім надмірі тїла і штучнім, виглядав я незвичайно грубо і становив прикрий контраст з тим перемерзлим скуленим чоловіком, що сидїв напротив мене і з тихою завистю зирав ся на мої повні мягкі контури. Завистъ ближнього не робила менї нїколи радости, а в тій хвили сьвідомість материяльної переваги над тим бідним старцем була менї по просту неприємною. Я соромив ся сего змарнїлого запалого і свого округлого, румяного лиця, а его клапанє зубами здавало ся менї закидом з причини сибаритскої величавости в зимовій одежи. Щоби позбути ся того прикрого чутя, встав я і розіпну, не розтяв я футра на двоє як патрон свого візника Мартина свій плащ, але — вдоволив ся футром, а старий плащ подав я перемерзлому ближньому.

Він приняв его тремтячими руками і вимовив якісь незрозумілі слова подяки. Коли старий плащ закрив милосердно цїлий сей образ нужди і лише перемерзле, поморщене лице визирало з поза червоного, піднесеного ковнїра, мій гість виглядав тепер зовсїм покашно.

А що ще, в его збуденїлих чертах міг я замітити цїхи висшого образованя і віжнїйшого обходу. Він здавав ся менї тепер чоловіком пригнобленим радше внутрішною борбою, як материяльною недостачею. Я майже жалував, що хотів его перше посадити на козла.

(Конець буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).